

רפרודוקציה של אדוארד מונק בחנות מסגרות

תלתן

במצב פתיחה חגיגי שעת אשר לא החלטית,
האזון נכר רק בגוני הצבעים,
הדבר העקרי נעלם כשמציעים אותו.

אני הייתי התלתן בעל שלשת העלים
רכנתי גבעולי על כר לבבכם
ואתם, נסקתם מעלי עם ארבע פנפיקם
בהגשמה עליונה ומלאת יהרה

אפוק של דמויות מארכות באהבה מתחבבת באור
שאורך נצח לשכח.
כל אשה כוצה בהסוי קול בלי ידיים לוקחות או מושטות.

קנאתי לכם בשל התעופה
וזממתי חיים כל נפת המשגה.
התרבייתם ואני, קמלתי אפלה
רוחי סגרה וראשי רתח פעמים.

העתון בגשם שמתענין במיחד ברב.
אך לא מגשם

אמת שלי

נחריש למען נחסר מעט. מונק בחנות מסגרות
מזוה מהגרים חסרי לחם
לאחר בלוי משפחתי.

כפי שחשבתי על יומי הראשון
כך האמנתי בקיומי שלי
והמצויאות כפי שנראתה דרך הערשה
לא דמתה לאותה היסטוריה.

עיני ננעצו בחנות המסגרות
במהירות של החלפת ברכות. מונק,
מתכת קלופה ללא חשש מצריבות השמש,
כמשהו שבינו לבין ממחה המסגור:

תבין אותו, הוא עובד מפני העתיד.

מדשאות החמר שיצקו את גופי
הן הן עצמן, כל מה שרצייתי לזכר
ודמיתי זאת, כך לאמתה, רצייתי בזאת
והאמת הפכה היא לראיה.

אוקולטיסט המתקשה

לראות את נזרי הבריאה מחכים לשבתות.
הרי לא תרצה שצל גופך יחמק מצבעים ביום-יום.

אמתות הדברים,
סגנון חיי אם כך, לא היה דבר מלבד
יומי הראשון ששילט במחשבתי
והפכני לכדי תוצר חדש - אמת שלי.

האשה הנצבת שם מודעת למתרחש בשלחן,
כחה לשאת עצמה לא מבהיל את הקף התמונה.
הפה נפער למשורקית שנשמטה בשעת הצלת
לביבה שהחליקה מהצלחת.

האצילות נרפית, של חולים - בעקר נשים -
מצטיינת ברממה.

רגע הייתי בתלות במלים יפות ובמשנהו גברתי על תלותי במלים יפות.
אנחנו נעבר לכביש לאחר צפייה שיגש לנו מאפה.